

Hồi 72

Trấn Đào Nguyên Đây ... Hồi Hộp ...

Từ Thiên Hiệp vững dạ tin vào sự sắc bén của ngọn “trúc kiếm” cho nên sợi xích đầu Bàn long sắp hạ đến cổ tay, chàng giả bộ biến sắt thu “trúc kiếm” vào mình độ một tấc, đoạn để yên vị trí không lay động.

Hoàn Phong quái khách vừa thấy tỏ ra động lòng nhân kêu lên như điên:

- Thiên Hiệp ! Rút tay vào mau lên !

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, Nhan Như Ngọc đứng kế bên hét to:

- Đừng nghe lời hấn ! Không nên rút tay vào !

Tiếng nói vừa dứt, bỗng nghe một tiếng:

- Choeng !

Nổi lên khô khan, “trúc kiếm” và xích sắt chạm nhau tóe lửa, tiếp theo đấy là một tiếng “vút” mạnh, một vật đen mun bóng lộn văng ra ngoài đánh “bịch” một tiếng.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy tê chồn cả cánh hữu, trúc kiếm chớp động liên hồi.

Sợi xích sắt Bàn Long quật trúng thanh “trúc kiếm” bị lưỡi kiếm cắt đứt làm hai đoạn, phần đầu rồng thoát khỏi tay Hoàn Phong quái khách, văng ra ngoài trên mười trượng.

Hoàn Phong quái khách tê buốt cả cánh tay phải, hấn rú lên đau đớn và buông thông sợi xích còn lại, nội lực gần như tiêu mất lớn tiếng hét:

- Yêu đạo ... !

Thân mình hấn tương tự luồng hoàng phong chuyển động liên hồi, chiếc đạo bào rộng thênh thang bị bốc gió cuốn bay phần phật, loạn choạng bay xa ba, bốn trượng, hấn cố gượng theo thế tấn công đứng thẳng lại, sắc mặt biến vàng như sáp, đôi mắt trắng dã thất thần, ngẩn ngẩn ngơ ngơ như pho tượng.

Cừu Thiên Hiệp dùng “trúc kiếm” chặt đứt xích Bàn Long, sau khi đắc thủ chàng vẫn đứng yên không truy kích nữa.

Nhan Như Ngọc đứng một bên tỏ ra khoái trá, nàng đưa tay sau lưng, tuốt trường kiếm, phát mạnh vào không trung một vòng, nhích mình tới trước kích vào Hoàn Phong quái khách, đồng thời nàng thét lên lạnh lạnh nói:

- Hoàn Phong quái ! Người còn yêu bùa pháp quỷ gì hãy đưa ra xem !

Hoàn Phong quái khách thất kinh, vội cúi xuống nhặt nửa sợi xích sắt Bàn long còn lại vấy ra hư chiêu hộ thân, vừa cao giọng hét:

- Hãy dừng tay lại !

Cừu Thiên Hiệp vội thu hồi kiếm thức, nhảy sang một bên, buột miệng quát to:

- Người hàng phục hay sao ?

Hoàn Phong quái khách khẽ gật đầu, hấn giương đôi mắt xanh biếc nhìn vào “khô trúc thánh kiếm” sững sờ, một lúc lâu hấn mím môi, thanh thở !

- Thua là phải ! Thua mà không nhục !

Than xong, hấn chẳng lưu ý đến Nhan Như Ngọc bước đến bên Cừu Thiên Hiệp run giọng hỏi:

- Có phải người đang cầm “khô trúc thánh kiếm” trên tay đấy chẳng ?

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn thảm bại một cách đau đớn, và không hiểu tại sao lại nhận ra “khô trúc thánh kiếm” của mình bèn động tính hiếu kỳ nhoẻn miệng cười đáp:

- Phải đấy các hạ ! Các hạ cũng nhận biết nó hay sao ?

Hoàn Phong quái khách thở dài não ruột, bằng giọng nói âm trầm bảo:

- Bốn thủ sơn tự ý vào sợi xích Bàn long nên bị thảm hại ! Nguyên Bàn Long luyện xích của bốn sơn luyện bằng chất thép pha đồng, nung nấu trên mười năm, trong thiên hạ có ba thứ lợi khí chống nổi mà thôi. Ta không ngờ trên tay người lại có một. Vì thế Thủ sơn này không có gì phải nói, câu chuyện thâu lại Ngũ lôi chánh phù ta không còn mơ mộng nữa, chỉ mong ... mong nhấn các hạ vài lời, tại hạ về bẩm báo lại ân sư cho tròn mệnh !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua cảm động, nhưng vẫn còn thắc mắc việc Ngũ lôi chánh phù, nên mỉm cười nghiêm giọng hỏi:

- Câu chuyện Ngũ lôi chánh phù Long Hồ sơn ra sao, thực tại hạ không may may hay biết, tại sao ?

Hoàn Phong quái khách mỉm cười đau đớn bằng giọng nói u buồn bảo:

- Các hạ bất tất phải thối thoát chối từ !

Nói đến đây, hấn đưa tay chỉ vào vạt áo Cừu Thiên Hiệp tiếp lời:

- Hiện tại người nên để lại mảnh hoa tiên để làm bằng chứng nếu người còn thừa can đảm vào Đẩu Ngươn cung trộm lấy trấn sơn thần phù, thì việc gì phải chối quanh không thừa nhận, há chẳng hổ danh thiên hạ đệ nhất kiếm và phụ lấy tiếng tăm “Khô trúc thánh kiếm” hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp bực mình, lắc đầu lia lịa, trầm giọng tiếp lời:

- Thật thế các hạ ạ ! Ta không rõ ...

Hoàn Phong quái khách nghiêm sắc mặt ngắt lời:

- Thế cũng xong, các hạ đừng biện luận làm gì ... !

Vừa nói dứt, hắn đưa tay cầm chặt chuôi tuệ kiếm, giơ lên trước mặt Nhan Như Ngọc, cười hề hề đắc ý nói:

- Với thanh tuệ kiếm tí teo này đủ làm bằng cứ ... là hiệu lực với các người đến Long Hồ sơn ... !

Nhan Như Ngọc nhìn thấy tuệ kiếm, lòng đau như cắt, cử thế toan tấn công, vừa buộc miệng hét lạnh:

- Hãy trả kiếm lại cho ta !

Hoàn Phong quái khách giắt nhanh tuệ kiếm vào lòng, nhắc mình nhảy vọt ra xa mấy trượng, cao giọng hướng vào Cửu Thiên Hiệp nói cực to:

- Ta hẹn cho các người, trong vòng mười ngày nên tìm đến Long Hồ sơn mà thu hồi kiếm tuệ ! Nếu không thì ... hì ... hì !

Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc ngạc nhiên kêu lên:

- Tại sao người làm thế ? Người giữ tuệ kiếm để làm gì ?

Hoàn Phong quái khách cười sặc sụa, bằng giọng trầm trầm như ma lệnh quát bảo:

- Chẳng có gì quái lạ đâu ? Đẩu Ngươn cung của chúng tôi mang vật này truyền rao khắp xứ giang hồ ... để cho các người đều biết đây là thanh kiếm tuệ của phó giáo chủ Huyền quang giáo ... chẳng danh dự lắm sao ? Ha ... ha ... !

Hoàn Phong quái khách không đợi hai người hồi đáp, khẽ nhích động đôi vai, lắc mình bay vọt lên cây, đột nhiên trở thuật khinh công vút ra xa ngoài chín, mười trượng, thật là đúng với danh hiệu Hoàn Phong của hắn.

Cửu Thiên Hiệp đương sững sờ chưa kịp nghĩ ngợi, thì Hoàn Phong quái khách như ngọn gió thổi qua và mất dạng.

Nhan Như Ngọc uất nghẹn nói chẳng ra lời, nàng giậm chân kêu trời liên miện, vừa lớn tiếng mắng vọng theo:

- Loài quái vật ! Người cứ chạy, chạy đâu ... cho thoát Long Hồ sơn !

Vừa nói dứt, nàng đưa tay kéo áo Cửu Thiên Hiệp thôi thúc:

- Chạy chứ ... chúng ta nên chạy cho mau ... !

Cửu Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên hỏi lại:

- Mà ... chạy đi đâu chứ ?

- Long Hồ sơn !

- Người muốn đến đấy thật à ?

Nhan Như Ngọc trầm giọng đáp:

- Không đến không được đâu !

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao không được ?

Nhan Như Ngọc thở dài buồn bã nói:

- Nếu sự thật hấn quyết đem tuệ kiếm loan truyền khắp giới võ lâm, thì ta còn mặt mũi nào dám ngó ai được nữa !

- Tại sao ?

- Người suy nghĩ lại xem, hai bên giao đấu tử kiếm, tuy ta không hốt hoảng bỏ chạy, nhưng ta đã thua, tuệ kiếm lại rơi vào tay kẻ khác, không cần suy cùng nghĩ cạn, Huyết quang giáo nếu một người nghe được thì địa vị ta cũng bị lung lay, không biết chừng tai hại là khác !

Cửu Thiên Hiệp dùng lời an ủi:

- Có thể miệng đời nghị luận, nhưng người chưa thua bại kia mà ?

Nhan Như Ngọc lắc đầu khổ sở, bằng giọng nói chua chát thất vọng:

- Người ta không hiểu được !

- Ta có thể làm chứng cho người !

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười khổ:

- Người làm chứng cho ta ư ? Chẳng một ai tin tưởng, và cũng chẳng làm gì trước sự đã rồi !

Cửu Thiên Hiệp cắn môi tỏ vẻ suy nghĩ, một chập sau dịu giọng bảo:

- Còn thời gian ! Trong vòng mười ngày ta có thể đến Long Hồ sơn, cướp lại tuệ kiếm giúp người !

- Chỉ sợ tạo thêm phiền não vô ích !

- Người sợ bọn chúng hay sao ?

Nhan Như Ngọc lắc đầu se se, bằng giọng nói êm trầm ai oán bảo:

- Thiên Sư Phủ là chốn rồng nằm hổ phục, cao thủ nhiều vô số chỉ sợ khó mà nên việc !

Nàng bỗng ngưng lại, đổi giọng như nói với chính mình:

- Không thể đem Ngũ lôi chánh phù đổi lại, đổi lại ... y !

Dường như nàng đã lơ lờ nên cúi đầu nín bật.

Cửu Thiên Hiệp lấy làm ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Thế nào ... Như Ngọc, cô biết lá bùa “Ngũ lôi chánh phù” của chúng thất lạc ở đâu không ?

Nhan Như Ngọc ửng hồng đôi má ấp úng:

- Việc này ...

Cửu Thiên Hiệp hỏi nhanh:

- Như Ngọc, nàng biết rõ chứ ?

Nhan Như Ngọc lấy lại sự trầm tĩnh, thản nhiên nói:

- Thử tưởng chúng ta sẽ tìm kiếm hộ chúng nó, hoặc chui vào bóng tối, hoặc đi tìm ngoài ánh sáng, chỉ ngại uống công vô ích mà thôi !

Cửu Thiên Hiệp thở dài, tỏ vẻ chán nản nói:

- Hi ! Việc này ... chẳng khác kẻ mò trai dưới đáy biển !

Nhan Như Ngọc chợt nhớ ra điều gì kêu lên:

- Ối chao ! Chúng ta hãy đi thôi ! Chuyện người thì mặc người nhưng có khi nào người mong cho Nhan Như Ngọc này phải mất cả danh dự trên chốn giang hồ hay không ?

Cửu Thiên Hiệp kêu lên ngạc nhiên:

-Ồ ! Ta đâu có ý nghĩ kỳ lạ thế ?

Nhan Như Ngọc đột nhiên nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói:

- Chỉ vì ... Ngũ lôi chánh phù đang ở trong vòng hoài nghi, thắc mắc, oan khuất và trách nhiệm lại đổ vào mình người gánh vác, người lại không thể minh oan cho mình được. Vậy người hãy lo liệu cho bản thân trước.

Đột nhiên nàng nín bật, nhìn Cửu Thiên Hiệp nói tiếp:

- Chi bằng chúng ta chạy một vòng ... xem sao !

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, phụ họa:

- Ừm ! Chúng ta nên đi một vòng là hơn !

Nhan Như Ngọc đưa tay nắm lấy bàn tay Cửu Thiên Hiệp mỉm cười, cả hai dìu nhau đi lần ra phía trước.

Lúc bấy giờ, cả hai đang đứng giữa đồng hoang vắng lặng, họ đồng giở thuật khinh công, nhắc bổng mình lên cao đôi chân đạp nhanh trên ngọn cỏ, tựa hồ như cặp én chiều xuân, lả lướt và nhẹ nhàng như đôi hồ điệp.

Cửu Thiên Hiệp tuy công lực cao hơn Nhan Như Ngọc một bậc, nhưng bấy giờ lại hạ tốc độ cho ngang bằng với nàng, cả hai so vai lướt gió như kẻ nhàn du.

Sau những cái hôn thân mật, dường như Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc đã tấu xong khúc nhạc hòa hài, họ tỏ ra thân thiện đậm đà hơn trước, mặt dù bị Thủ sơn thần Long Hồ sơn hiện ra phá đám, bày điều nghịch sự, nhưng không lay chuyển được tâm tình hoan hỉ của hai người.

Cả hai sánh vai đi mãi miết, chẳng bao lâu ra đến đường cái quan.

Lúc bấy giờ, mặt trời đã xế bóng, hai người đã đi đến địa hạt Đào Nguyên cổ trấn.

Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vội thâm cước đi bộ, đi chậm chậm vào cổng thành.

Bỗng nhiên, trên bức tường vôi của căn nhà dựa vệ đường, in rõ nhiều vết máu đỏ ối trông rất gớm ghiết kinh hồn.

Cửu Thiên Hiệp tuy trông song chẳng lấy làm lạ, hay dễ tâm.

Nhan Như Ngọc khác hơn chàng, vừa trông thấy vết máu, nàng trợn tròn mắt hạnh tỏ vẻ ngạc nhiên đến cùng tột, đồng thời buộc miệng kêu lên một tiếng nho nhỏ:

- Ý ...

Tuy tiếng kêu của nàng quá nhỏ, nhưng đủ lọt vào tai Cửu Thiên Hiệp khiến chàng ngạc nhiên quay đầu lại hỏi:

- Có gì thế ?

Nhan Như Ngọc giật mình, đỏ mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên bảo:

- Có gì đâu ... không có gì cả.

Cửu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- Như Ngọc, tại sao nàng tỏ ra kinh quái ?

Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười bí mật đáp:

- Vậy ư ... đấy là người giàu tưởng tượng đó thôi ... !

Bỗng nàng nín bật, đưa mắt nhìn lên trời thở dài, dường như có gì trọng đại xảy ra hay xung đột giữa tâm tư, sau cùng nàng phá lên cười lạnh lạnh ... nói tiếp:

- Hừ ! Ta không ngờ Đào Nguyên cổ trấn lại lắm nhà thế này, người đông mà đường xá rất tẻ chĩnh !

Hiển nhiên nàng dùng lời nói đánh tan sự nghi ngờ của Cửu Thiên Hiệp, đồng thời đè nén sự xúc động nội tâm.

Bấy giờ, hai người đã nắm tay nhau đi lần vào cổ trấn.

Đào Nguyên cổ trấn là một thị trấn cổ xưa rất phồn thịnh, cũng là nơi tập trung hoá phẩm hai miền Tương, Tây, người qua lại tấp nập, xe cộ chật như nêm, tàu bè đậu tại bến thuyền đông như hội. Đào Nguyên là một thị trấn to nhất phủ Thường Đức. Hai người đi song song nhau cạnh vỉa hè đại lộ.

Nhiều gian phố thương mại, tửu lầu treo lồng kết tuội hoa trông thật nguy hoàng tráng lệ.

Khi đi ngang qua ngôi tửu lầu, Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ vào và nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Chúng ta nên vào quán đánh chén tặc ... rồi sẽ thuê phòng nghỉ ngơi !

Nàng nói rất tự nhiên, không ngụ một tà ý mảy may nào ! Thế mà ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, buột miệng rửa thắm:

“Đánh chén ? Thuê phòng ? Trai tơ gái lứa ... ai làm những chuyện kỳ lạ như vậy kia !”

Trong quá khứ tuy Cừu Thiên Hiệp đã từng đánh chén, trọ phòng với Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng và cả Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mấy lần, nhưng lúc bấy giờ lại không nghĩ tới, chỉ vì ... hoàn cảnh hôm nay khác hẳn lúc trước nhiều ... Khác biệt ở cái hôm đầu tiên của Nhan Như Ngọc ban tặng cho chàng.

Cuộc giao thiệp của đôi trai gái, quá ư tế nhị, lúc chưa có tình ý hay yêu nhau, thì cả hai chẳng cần giữ gìn ý tứ gì cả, gặp là nói thao thao bất tuyệt, chuyện làm thì hăng hái tranh nhau, chẳng cử ăn chung mâm, không ngại ngủ chung nhà, tâm tánh rất tự nhiên vô sự. Đến cả hai yêu nhau, thì tình cảm lại đổi thay không như trước, vì nội tâm của họ cảm thấy thẹn thùng, bẽn lẽn qua lời nói chuyện làm mất đi vẻ tự nhiên.

Bây giờ, Cừu Thiên Hiệp ở trong trạng thái hướng đó là một kẻ vừa bước vào nấc thang đầu tình ái.

Vì nằm trong trạng lưỡng đầu tay, nên Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi:

“Nhỡ ra Nhan Như Ngọc nổi tính bạo ... về sự khát khao đến cực điểm ... trong gian phòng trọ ta phải đối xử với nàng sao đây ? Đành rằng nàng không phải là hạng gái trêu bợc trong dẫu, đầy dâm dật, nhưng tình cảm bị kích thích, có thể biến thành tình dục, cũng như tức nước vỡ bờ đến lúc đó, dù cho tổ sư võ nghiệp hay thậm chí đến Đà lam, thánh triết ... cũng không thể ... không thể ... ”

Vì nghĩ thế, nên chàng gượng cười đáp:

- Theo ý tại hạ ...

Nhan Như Ngọc bĩu môi nhìn chàng, ngắt lời:

- Đừng có nói tại hạ, tại thượng, văn sinh, tiền bối, nghe không hợp tí nào cả !

Cừu Thiên Hiệp đáp xuôi:

- Vậy à !

Chàng chỉ nói được hai tiếng là ngưng bật, nguyên chàng không giải quyết được những ý nghĩ vẫn vơ lại chép miệng bảo thầm:

“Đấy ! Nàng sắp giở trò động cốn, nổi tính hung dần dần đấy là dấu hiệu tấn công của nàng, nếu đêm đến trọ chung phòng ai gần gũi hơn ... lời qua tiếng lại ... chắc ta nguy mất”

Nghĩ đến đây, Cừu Thiên Hiệp tỏ ra vui vẻ nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Như Ngọc này ! Theo ý của ta, sau khi dùng bữa, nên thay y phục dạ hành, thừa lúc đêm tối chúng ta lên đường ... cho kịp kỳ ước hẹn Long Hồ sơn ... không cần phải thuê phòng nghỉ ngơi làm gì ?

Nhan Như Ngọc khoát tay, lắc đầu bảo:

- Không được ! Không thể được ! Sương lạnh sa mù, người muốn lên Long Hồ sơn thực là vô cùng nguy hiểm, thời hẹn mười ngày hãy còn lâu, chuyện gì phải vội đi đâu ?

Cừu Thiên Hiệp gượng chống chế, nói:

- Từ đây đến Long Hồ sơn đường xa diệu vợi ! Nhỡ ra có gì cản trở lỗi hẹn thì thanh trúc kiếm ...

Nhan Như Ngọc khoát tay nói nhanh:

- Đừng lo nghĩ vẫn vơ, đêm nay ta phải nghỉ lại đây, không đi đâu cả ... nào, chúng ta vào mua một y phục thay đổi !

Nguyên hai người vừa đi ngang hiệu buôn y phục.

Nhan Như Ngọc vừa nói, vừa bước nhanh vào cửa hiệu buôn, nàng thay Cừu Thiên Hiệp chọn một cái áo choàng màu thanh thiên, một cái quần cùng sắc, lựa mua thêm một cái áo lượt màu trắng, tất cả toàn là gấm nhiễu sứ Tô Châu, nàng không chú trọng đến sự có mặt của Cừu Thiên Hiệp, tự móc túi lấy nén bạc vụn trả, sau cùng nàng ôm mớ áo quần trao tận tay Cừu Thiên Hiệp, nhiều hậu bước trở về tửu lầu. Cả hai đề huề như đôi vợ chồng mới cưới.

Ngôi tửu lầu này rất khang trang tráng lệ, hiệu “Vạn An khách lầu”, nơi ăn chốn ngủ rất thơm mát đầy đủ tiện nghi, ngoài cửa chính ra vào hai bên tường vôi có tám chữ màu xanh, một bên đề: “An ngụ khách thương”, một bên viết “Sĩ hoan thành đài”.

Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy tám chữ xanh viết trên tường trắng, bất giác quả tim đập liên hồi, tâm trí không an ổn tí nào cả.

Nhan Như Ngọc bước lên từng bậc tam cấp, bỗng nhiên nàng đứng khựng lại tại nấc thềm thứ hai, không bước vào tửu lầu nữa.

Nguyên cả hai trông thấy, bằng chữ “Sĩ hoan thành đài” có điểm ba dấu máu còn đỏ hồng, nếu ai sơ ý không thể nhìn thấy ...

Cửu Thiên Hiệp nhìn Nhan Như Ngọc hỏi rất nhỏ:

- Như Ngọc ... người muốn đổi ý kiến ư ?

Nhan Như Ngọc như người tỉnh mộng, kêu lên một tiếng “a” lắc đầu nói:

- Không ... không bao giờ !

Ngay lúc đó hai tên điểm tiểu nhị bước ra nghênh tiếp rất cung kính:

Cả hai chọn một cái bàn, trông ra mặt đường ngồi xuống nghỉ ngơi và gọi thức ăn. Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vì bụng đói ăn rất bạo uống khá nhiều.

Bỗng nhiên ... Nhan Như Ngọc ửng hồng đôi má, mỉm cười duyên dáng nhìn Cửu Thiên Hiệp, lại đặt ly xuống bàn, buộc miệng hỏi nhỏ:

- Ta có một đôi lời muốn nói riêng với người, người có chịu nghe không ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vì chàng đã nghi ngờ việc mượn phòng, bất giác quả tim đập lên nhịp một, hồi hộp hỏi khẽ:

- À ... có gì muốn nói ! Nàng ... nàng cứ nói co sao đâu ?

Nhan Như Ngọc ấp úng dường như khó mở lời, sau cùng nàng run giọng hỏi:

- Đêm nay, ư ... ! Đêm nay ta có một câu chuyện ... !

Cửu Thiên Hiệp hết hồn, ngắt lời:

- Đêm nay à ? Như Ngọc ... Ngọc có chuyện gì thế ... ?

Nhan Như Ngọc đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu nói nhỏ, vừa dịu giọng tiếp lời:

- Người hãy lắng nghe ta nói hết !

Cửu Thiên Hiệp nóng nảy xót xa, bất giác mồ hôi tuôn ra ướt áo, bằng giọng nói run run hỏi:

- Có phải người muốn bàn về việc thuê phòng trọ đêm hay chẳng ?

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt, tỏ vẻ hoang hỉ vô cùng, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Tài thật ! Thiên Hiệp cực kỳ thông minh, người đoán trúng tâm sự của ta !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua thất kinh, toàn thân nóng ran như lên cơn sốt, tóc lông dựng đứng thật là ngồi đứng chẳng an, thần trí như bay lên tận chín tầng, lảm nhảm nói như si:

- Như Ngọc ... nàng ! Theo sự nhận xét của ta ... chúng ta ... nên rời khỏi ... trấn này ... sớm ... không nên ... không bao giờ ...

Nhan Như Ngọc cau mày tỏ ra cương quyết trầm giọng nói tiếp:

- Không được ! Dù với giá nào, Như Ngọc này vẫn ở tại đây đêm nay !

Cừu Thiên Hiệp ghen lời kêu lên:

- Song việc này ... ư ... việc này

Nhan Như Ngọc khoát tay chặn lời, bằng giọng nói âm trầm, nghiêm nghị nói:

- Nếu chàng có yêu tôi, thì nên tha thứ cho tôi, mọi việc tôi nguyện tuân theo lời chỉ dạy của chàng, nhưng tiếc vì câu chuyện đêm nay ... xin chàng hãy chịu ý mà nghe theo tôi một lần !

Thực là câu nói quá rõ ràng ! Cừu Thiên Hiệp nghe qua rung mình nổi ốc, không dần được sự hồi hộp, chống nhanh hai tay lên bàn đứng dậy, ghen ngào nói:

- Như Ngọc ! Tâm sự của nàng ta rõ cả, nhưng tiếc thay ...

Nhan Như Ngọc thất kinh hỏi nhanh:

- Chàng rõ cả ... ? Kỳ lạ thật ! Vì cớ nào chàng rõ được ?

Cừu Thiên Hiệp thấy vẻ mặt nàng bối rối không an, nên nghiêm sắc mặt lạnh lùng đáp:

- Như Ngọc ! Ta đâu phải là đứa trẻ lên ba tuy mỗi việc không rõ được ngọn ngành, chứ ta đều rõ ? Nàng hỏi tại sao ta biết được tâm sự nàng ư ? Ta biết nhiều ... nhưng chẳng qua ... chẳng qua là ...

Nhan Như Ngọc xúc động rõ rệt nàng đưa hai bàn tay run rẩy áp nhẹ vào hai bàn tay Cừu Thiên Hiệp để trên bàn, bằng giọng nói u buồn rầu rĩ, bảo:

- Tôi ... tấm thân này chính tôi không tự chủ được ... xin chàng ... xin chàng hiểu rõ nỗi khổ tâm của tôi !

Cừu Thiên Hiệp ghen ngào, bao nhiêu ý chí cứng cỏi đều mềm nhũn lại, tự nhiên rút nhẹ hai tay ngồi bệch xuống ghế, chàng cương quyết chống lại ý định của Nhan Như Ngọc, bỗng nhiên đổi ý nghe theo lời nàng. Chỉ vì chàng tối kỵ sự nũng nịu của phụ nhân, hay gây cho người bực tức mà xảy ra lăm chuyện lời thôi, vả lại những lời nói của Nhan Như Ngọc êm như thơ, đẹp như mộng khiến chàng cảm động bồi hồi ... vì thế chàng mỉm cười khổ sở nói:

- Như Ngọc ! Cho hay mọi việc đều do trời đất sắp xếp ... con người khó cãi lại thiên mệnh !

Sở dĩ Cừu Thiên Hiệp nói như thế, là chàng cố dùng lời an ủi Như Ngọc, đồng thời ... tỏ ý mặc nhiên nàng muốn thuê phòng làm gì thì làm ... nhưng không ngờ Nhan Như Ngọc nghe qua dường như động tâm sự gì bí ẩn lắm, mặt mũi sâu bí cất tiếng thở

dài thườn thượt. Một khắc sau, Nhan Như Ngọc lấy sự bình tĩnh nài nỉ đưa tay vẫy gọi tên hầu bàn.

Tên tiểu nhị lật đật chạy đến một bên chờ đợi, Cừu Thiên Hiệp càng thêm rùn chín, chàng đoán chắc thế nào Nhan Như Ngọc cũng sai quét dọn phòng ngủ.

Thật vậy, Nhan Như Ngọc nhìn tên điểm tiểu nhị ân cần dặn bảo:

- Người chọn cho ta hai căn phòng, một tối, một sáng, phải cách nhau xa xa nhé !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua suýt kêu lên một tiếng ngạc nhiên. Chàng không rõ Nhan Như Ngọc nói suốt nửa buổi nay những gì nữa ? Tại sao hiện giờ thuê phòng lại bảo dọn hai căn mà “phải cách nhau xa xa”, những điều ước đoán của chàng sai cả. Việc này là một điểm mơ hồ mới ... thật ! Nàng có ý gì thế ? Quái lạ !

Cừu Thiên Hiệp ngồi sững sờ trầm tư mặt tưởng, luôn cả tên tiểu nhị đi từ lâu vẫn không hay biết gì ... đến lúc Nhan Như Ngọc đứng dậy đưa tay khều lấy vai chàng, cười nhẹ nói:

- Húy ! Nghĩ gì ngẩn ngơ ra thế ? Nên đi tắm rửa ... rồi nghỉ ngơi chứ !

Cừu Thiên Hiệp “ừ ừ” cho qua lệ rồi uể oải đứng dậy đi theo Nhan Như Ngọc. Bấy giờ tâm trí chàng như rơi vào cái hố đầy sao mù, mơ mơ hồ hồ, không rõ được tâm sự của Nhan Như Ngọc ra sao ?

Quả nhiên, tên điểm tiểu nhị đưa hai người vào gian thứ hai khách điểm, hai căn phòng riêng rẽ cho hai người, một cái nằm góc đông nam, một căn ở hướng tây bắc.

Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật, đưa tay chỉ căn phòng góc đông nam nhìn Cừu Thiên Hiệp điểm dặn bảo:

- Người hãy nghỉ căn phòng này sáng sủa hơn, nhớ tắm rửa và đi ngủ cho sớm, ngày mai còn phải lên đường, chớ nên có những tư tưởng mơ hồ tà vạy nhé !

Nói xong nàng cất bước tiến về căn phòng phía Tây bắc.

Cừu Thiên Hiệp lau rửa mình xong, leo lên giường nằm suy nghĩ bao nhiêu ý niệm xa xưa quá khứ lại hiện về, thêm vào đấy nhiều câu chuyện dồn dập xảy ra trong ngày, khiến chàng mơ hồ nghi hoặc, không tìm ra câu giải đáp nào thỏa đáng trong nhất thời lại không ngủ được, chỉ còn cách là ngồi tịnh tọa để khí vận công, chàng ngồi rất lâu ...

Tiếng mõ gõ lên hai hồi báo hiệu bắt đầu canh hai. Đêm khuya cánh vắng, gian phòng trọ lạnh như tờ, lâu lâu mới có tiếng “xè xè” của vài con dơi đớp muỗi, hoặc một vài tiếng thần lằn chắt lưỡi trên vách.

Giữa bầu không gian tĩnh mịch.

Bỗng nhiên, một cơn gió thổi tạt qua kèm theo tiếng vạt áo chạm nhau phần phật, rõ ràng có người dùng thuật khinh công lượn ngang qua ...

- o O o -